

CON ONG

tuần báo phóng sự đời lập ra rít

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTTCH/BCI)

3

từ 27-10

đến 3-11-67

5 tờ

CỬA TIỆM 101 VÕ TÁNH SAIGON

Chủ tiệm MINH VỒ

Đầu bếp THƯƠNG SINH

ỐNG NÓI VÀ ỐNG NGHE 91.905

Một trăm bốn mươi bốn giờ trước khi «fa ra oeo» ghé thủ tướng để «oen com» ghé phó Phó tổng thống, tướng Kỳ, nhà trung phong của khán giả bình dân (đọc Đối Lập Với Nhà Nước số này) con báo lóc xoáy vào bẻ lủ tham nhũng (bức thom ghé quá, nhờ bạn đọc một tí đừng kiếm tí cháo) đã à lướt vài câu khá thom thom tho. Thom tho như chả chó nướng.

Chẳng hạn, đề cập tới vấn đề tổng động viên nhà trung phong... ria, Eusebio Giao Chỉ «sút sệt» một cú «Chẳng lẽ cứ tiếp tục nhờ vả ngoại quốc mãi sao? Tiếp tục mãi như vậy rồi đất nước mình sẽ thành một thuộc địa và người mình sẽ thành những kẻ đánh thuê». Đường bóng đi đẹp mắt. Nhưng không thủng lưới đối phương. Như nhà trung phong Kỳ, chúng tôi không muốn nhờ vả ngoại quốc, không muốn nước chúng tôi biến thành một «tiểu bang», một xứ thuộc địa với số phận hăm hiu, khốn nạn của nó. Chúng tôi sẽ xâm mình đánh nhau với Cộng sản, đánh chết thôi, đánh không cần sự cố vấn của những anh cố vấn gà mờ rít rít về chiến trường Giao Chỉ. Với điều kiện...

Điều kiện giản dị lắm. Là trung phong Kỳ bởi thêm trái «bất vô lễ» vào hàng ngũ những kẻ được hưởng đặc ân kinh niên. Nghĩa là, cả đời chúng nó không «bị» đi lính. Hãy cho chúng tôi biết danh sách những thằng ở giai cấp con ông cháu cha, những thằng con nhà triệu phú tung tiền mua giấy hoãn, miễn dịch tháng năm trước, những thằng bố làm lớn phú lính sang Tây, sang Mỹ học, cho chúng tôi nhìn thấy chúng nó có mặt ở trại nhập ngũ số 3 đi. Và tiếp tục thanh trừng tham nhũng, thổi nát trong các giường máy nhà nước và quân đội.

Có thể, chúng tôi mới phần khởi, tình nguyện chiến đấu, tình nguyện chiến đấu mãi mãi và biết, chắc chúng tôi không phải là lính đánh mướn. Và tham cảnh «bất lính» chắc sẽ không còn diễn ra nữa.

**SẼ
TIẾP TỤC
CHIẾN ĐẤU MÃI**

KHI TRƯỞNG VÔ KỶ NGẠC NHIÊN

TRƯỞNG VÔ KỶ (vung Đò Long đao).— Hỡi Ma đầu, phen này các con xum bà chè, về nhà giặt quần cho vợ, xi ề cho con, đừng hòng ăn cắp của dân nữa nhé!

MA ĐẦU (cười tồ tồ).— Cản khôn đại nã di tâm pháp tụi này còn cóc sợ, sợ gì đao Đò Long. Về thôi về nhưng đóp nó rồi, giờ tụi này nhai lại cho nó ngon.

CHÍ SĨ MINH VỒ (mách nước).— Đừng ngạc nhiên, Trương Vô Kỵ. Hãy đem CON ONG số 2, nghiền ngẫm bí kíp «Đối Lập Với Nhà Nước».

CORNELL
UNIVERSITY
JAN 16 1969
LIBRARY

các "thầy" cứ vô ngục khoe mình ta tấp quân tử, nhỏ giáo. Giã Dò lại dọa xác chầy uỳnh Vinh Quang và Thề Thống. Lần này, "vua pháo tậu" Từ Lừa cười khèn h khèn h :

— Chửi nhau nữa đi !
Giã Dò không ưa Từ Lừa từ lâu rồi. Từ Lừa ! Cái tên đó, cả tỉnh Gia Định đã biết. Biết để ghê sợ, tìm chỗ tránh xa. Vì đi đâu là Từ Lừa gây tang tóc, đi đó Thuở trời đất chưa có biểu dương lực lượng, Từ Lừa làm bí thư cho một ông Tỉnh. Trước đó, Từ Lừa xuất thân ở ngành sen đầm với cái lon trung sĩ.

Rồi ông "sen đầm" Từ Lừa được biệt phái vô dinh tổng thống Diệm làm công việc rất thích hợp với khả năng của ông ta. Lợi dụng sự thâm thọt cửa hậu dinh tổng thống, Từ Lừa mang lon đại tá đi bắt áp phe. Ông ta bị vô Nhưng rồi, khi cách mạng 1-11-63 thành công, vô khối anh ăn cắp, ăn trộm, lưu manh, bịp bợm đều ăn xá và uy bố bán án vì thành tích chống Ngô Đình Diệm. Ông "sen đầm" Từ Lừa bỗng hiển hách ! Ông chớp được chức bí thư cho ông tỉnh, xoay sở tung bưng. Năm ngoái, Từ Lừa bị dính trong vụ pháo lậu. Ông ta thoát. Tài làm cơ. Từ Lừa mờ lý. Về cái sự lừa bịp của ông ta nếu muốn viết đầy đủ, phải mất một năm trời từ công thu góp nhất "thành tích". Ay vậy mà Hội Đồng Tuyển Cử Trung Ương vẫn đề ông lọt vòng loại

tiến vào công cuộc xây dựng dân chủ tranh cử âm ỉ. Ông Từ Lừa vừa vùng chồi quết hết những đứa khốn nạn, các cụ ơi !

Chỉ tiếc, số tử vi của ông năm nay từ mù nên dù trung đủ ba mươi sáu "mốt" thủ đoạn, ông ta vẫn mặc sơ mi Đức Bảo. Ông bèn xoay kế "chơi" những người đặc cử. Báo chí đã đăng đầy đủ cái "kế" của Từ Lừa. Rốt cuộc chỉ hại anh bạn nghĩa quân đại đội là mặc lưới của Từ Lừa hại mình. Từ Lừa bỏ ra môn tiền nhỏ cho bầu cử. Ông ta toan gỡ vốn, "boong" thêm vài trăm ngàn nếu các ứng cử viên đặc cử sợ bị khuyển nại. Song tàu vét của Từ Lừa vét nhảm rác rưởi. Ông ta sẽ bị ra tòa và đi TÀU SUỐT thì khỏi kể.

Giã Dò hơi nhẹ cái chầy vào bụng Từ Lừa :
— Thằng điếm !
Từ Lừa tặng Giã Dò một cú "tơ ve" :
— Sư anh, về nhà tiếp tục giã dò đi !
Thưa quý cụ,

Tôi, Ma Cao, nhà báo đang lên không dám tiếp tục diễn tả cái toa súc vật này nữa. Bất buộc tôi mời quý cụ lên toa hạng nhất. Vì toa này có nhà chính khứa Khô Ngu, một ông vua cũ lâu đang âm mưu đối lập !
Đây là cảnh tượng trên toa hạng nhất. Chính kẻ ủa Khô Ngu đang ngồi ngáp vật. Người mang kính đen. Ván cái mũi phờ hời nào. Phong độ của Khô Ngu (tức là từ đó) có bao nhiêu thì đã xả ánh hết thời kỳ ông làm "Sếp" me đồng lõa rồi. Thời kỳ mà, Khô Ngu đi giầy Gia Định, đôi khăn xếp, mặc quốc phục tiếp ủy nhiệm thư do các ngài đại sứ ngoại quốc đệ trình, là thời kỳ vàng son của Khô Ngu.

Ồi, tất cả những kẻ chống Ngô Đình Diệm đều mơ ước được đứng ở chỗ Ngô Đình Diệm. Khô Ngu đã đứng chỗ đó, đã đáp từ bằng bài tiếng Tây viết sẵn. Và chỉ có thế. Phong độ đó sự thâm da đỏ thịt của thời đó, nay không, nhưng Khô Ngu, không bao giờ giống nhân vật về già của Corneille, biết mình "yếu dầm than thờ": "O, cruel souvenir de ma gloire passée".

Hồ Ngu càng không bằng con hồ trong vườn bách thú của Thế Lữ, găm vang phần nộ: "Than ôi ! thời oanh liệt nay

còn đâu ?". Khô Ngu vẫn tự tưởng thời oanh liệt nay còn canh liệt hơn. Nên ông mới liên kết với Giao Du, Khanh Tường, Rừng Vang làm trò hề cho mọi người. Con hồ của Thế Lữ là con hồ có liêm sỉ. Có chán nản :
"Cựu ngang bầy cùng bọn gấu dò hơi

"Voi cặp báo chuông bên vô tư lự"
Còn Khô Ngu thì bằng lòng ngang bầy với Giao Du, Khanh Tường, Phan Đồn... Ngắm cho cùng, cái khí phách của con người thời nay thua xa loài vật. Khô Ngu ngáp vật hoài. Khiến Đường Hiệp Hòa sớt ruột. Ông già này nói bằng giọng :
— Tiếc chi mà con các kè nó ngáp dữ vậy nhè ? Khô Ngu đáp (cũng bằng giọng).
— Nó khinh bỉ con kỳ không đó.

Đường Hiệp Hòa câu sườn chiền :
— Các kè là cha các kè.
Các kè là mẹ kỳ không
Kỳ không là ông kỳ đà
Kỳ đà là cha các kè

Đọc bài "hát và học" trong cuốn "Văn Quốc Ngữ" của các đại giáo học sĩ soạn chung mí lý các cố vấn giáo dục Mỹ và sự "chủ tọa" của ông Lê Văn Bường do Bộ Văn Hóa Giáo Dục xuất bản với sự viện trợ của Mỹ, chính khách đường Hiệp Hòa làm một phát chứng minh hình học :
— Kỳ không là ông kỳ đà.
Mà kỳ đà là cha các kè. Vậy kỳ không là cụ nội các kè. Các kè là con các kè. Kỳ không vẫn là ông các kè như thường.

Khô Ngu ném cái mũ phờ xuống sàn toa :

THƯƠNG SINH

— Anh tính "chơi cha" tôi hả ?
Đường Hiệp Hòa khề khà :
— Ai "chơi cha" ai ? Hồi anh mần Tổng Thống tôi mần có Tổng Trưởng. Ai chơi ai anh hiểu đó. Gã Thủ Quát Còm nó chơi anh chứ ai chơi anh.
— Ai biểu mày không chịu từ chức ?
— Ai biểu anh không ký ?
— Mày chơi tao vụ trường đua trên báo Sống.
— Thì anh còn hèn tiền trường đua không ?
— Có.
— Có sao còn tức ?
— Nhưng tao hồng có tiền đồn bạc các.
— Vậy anh vất đi đâu ?
— Tao phước thiện ráo tron à ?
Hồi mà Đường Hiệp Hòa mần Tổng trưởng, Quát còn đóng vai con cò, Khô Ngu đóng vai con trai. Ca dao có câu :
Con cò mà mỏ con trai
Bu ơi bu lầy vợ hai cho thầy
Có lầy thì lầy vợ gầy
Đừng lầy vợ béo nó đánh cả thầy lẫn bu"
Lại có câu :
Con kiến mà kiện củ khoai
Củ khoai kiện lại đã hai nam tron
Bây giờ kiến đã có con
Củ khoai mọc mọc vẫn còn
Cả hai đoạn ca dao trên đều kiện nhau

không rùng rợn với sự cò và trai của Khô Ngu và Quát Còm. Nhưng biết tìm đâu ra câu ca dao có hình ảnh của ngư ông đắc lợi ?
Đường Hiệp Hòa Kháy :
— Hồi đó giá anh nín Quát Còm đi, thì đâu đến nỗi có hôm nay, cùng nhau chúng ta đi tàu suốt.

Khô Ngu thờ dài :
— Ai mà biết.
— Tôi yêu cầu anh đừng... ra, anh cứ ra. Anh già mà còn ham.
— Vậy mà trẻ à ?
— Tôi tráng kiện hơn anh, có "mác" hơn anh. Trông anh như gã bán đậu phộng rang ấy (Còn nữa)

Bạn thơ của MINH VÂN
bạn đọc của «CON ONG»
Xin mời tìm cuốn :
«HIỆP ĐỊNH GENÈVE
VÀ CUỘC TRANH
CHẤP TẠI V.N.
của Trương Hoài Tâm
đã phát hành trên toàn quốc

Bác hỏi tôi ra ứng cử để làm gì, tôi xin nói bác nghe. Tôi ra ứng cử, trước hết, để được nghỉ hai tháng dài hạn (lương lậu thì kể chi) được phò trường hình ảnh, tên tuổi thành tích đấu tranh ra rít của tôi. Sau hết, nếu chó ngáp phải mồi, ôi sẽ có nhiều dịp ra vô dinh tổng thống, thủ tướng, bộ trưởng thông thả. Và nhiều đứa giàu xin sẽ nể tôi, xin xỏ cái nợ cái kia. Và tôi vô số áp phe. Tôi sẽ xây bin dinh cho mèo mượn, xây nhà sấm cho mèo thuê. Ô, là là, tôi còn nhiều việc làm quá, bác ơi !

Trong phần đề nghị, ủy Ban kiểm kê này đã ghi bọn người phải trả nợ máu cho dân tộc đàn khờ này một trong 5 điểm như sau :
— Yêu cầu ông Nguyễn Viện xuất trình tất cả chứng từ công tiêu mà ông Liệu đã nhận 59.000 đồng của 2 xã Đức Quang và Đức Phong để chi tiêu.

Một hồ sơ đính kèm còn cho thấy rằng, ngoài phần kiểm kê ấy, lúc còn làm Quận Trưởng Mộ Đức, ông Nguyễn Liệu đã :

- Năm 1966 ông Liệu làm quận trưởng Mộ Đức (quận có 14 xã) mới kiểm tra sơ 4 xã đã thấy ông Liệu lấy ở ngân sách của 4 xã này là 761.000 để tiệc tùng. Đó là chưa kể cái tư tiền chính tay ông biên nhận :
— Tháng 8-66 lấy ở xã Đức Quang 27.000 đồng
— Tháng 9-66 lấy ở xã Đức Quang 15.000 đồng
— Tháng 10-66 lấy ở xã Đức Phong 33.000
— Tháng 11-66 lấy ở xã Đức Quang 20.000.
Đó, hồ lủ của Nguyễn Liệu trước ngày xuống đường kêu gào diệt tìm tham nhũng, cáo đầu sâu bọ là vậy. Và ông Nguyễn Liệu đã rất háng khi kết án bọn ăn chặn là!

Tiền bạc ngân phiếu đề tên:
Quản lý Nguyễn Văn Minh.
Thư từ bài vở đề tên :
Chủ bút Thương Sinh
In tại nhà in riêng của CON ONG
101 Võ Tánh Sài Gòn
Điện thoại 91.905

TỜ TRÌNH

Tuân hành quyết định số 508-TC/QĐ ngày 7-6-67 của Bác sĩ Tỉnh Trưởng Quảng Ngãi, chúng tôi, Hội Đồng gồm có Nguyễn trọng Kim, Trưởng Ty Tài Chánh (người bị cáo đầu) chủ tọa ; Nông Văn Tạo, đại diện Ty Ngân Khố, hội viên ; Nguyễn duy Thành đại diện Ty Cảnh Sát, hội viên ; Nguyễn đình Ba đại diện Ty Kinh Tế, hội viên v.v... đã họp tại văn phòng Tòa Hành Chánh Quảng Ngãi để xem xét chứng từ công tiền của quận Mộ Đức do 3 xã Đức Phong, Đức Vinh, Đức Quang đài thọ trong năm 1966 và ba tháng đầu 1967 (Nguyễn Liệu làm quận trưởng).

Sau khi xem xét kỹ mỹ từng mục một, Hội Đồng nói trên đã nhận xét như sau, ghi thêm trong TỜ TRÌNH.

- Biên nhận tiền của xã không có đính kèm chứng từ chi tiêu hoặc kê chi tiêu việc gì.
— Một số chính từ công tiền do xã Đức Vinh làm thất lạc tính đến số bạc 88.796 đồng.
— Chi tiêu công nho của xã ngoài nguyên tắc 121.730 đồng, giải khát tiếp tân 51.527 đồng vì mua sắm hút chì văn phòng 137.781 đồng. Trong 3 tháng 1967, xư dụng tiền không thuộc loại công ích như in thiệp xuân 2.200đ, mua đồ trà điện, đội hình, biên son mài 21.400 đồng, chi tiêu quá đáng và không đúng nguyên tắc về việc ủy lạo binh sĩ 144.000 đồng, mua quà NOFL 30.000 đồng, mua quà Tết 48.540 đồng v.v...

đề
húc
cần

Chuyện làm nhảm văn nghệ

cà kê đề ngông

Thằng Dừa Dai chạy như bay từ bên kia đường sang. Hai chiếc dép bật lên bật xuống, đập vào gót chân kêu phành phạch. Những thằng làm báo và viết văn, ít thằng nào đi giày. Hai thằng được coi là hoa khôi của mặt chữ chuột nhất là gã Thâm và "cô" Hà Vân, thì một thằng vợ bỏ, còn một thằng thì lại bỏ vợ...

Dừa Dai chạy tới nơi, nhìn quanh thấy không còn ghế trống nên phải đứng. Hai cái chân nó vòng vòng thành hình quả trám. Nó vừa nói, vừa thở :

— Hai thằng nó ứnh nhau, chúng mày à !

Gã Thâm hỏi :

— Hai thằng nào :

Gã Thâm dục :

— Kể đi mày !

— Ông còn phải thờ đã. Ông đâu có phải là Bích Chiêu mà vừa hát, vừa nói, vừa thờ.

«Thôi thôi ông sợ mày rồi»

«Mày đứng thì thấp, mày ngồi thì cao»

Ma Cao bảo Gã Thâm:

— Đừng chọc nó nữa. Nó hết mệt rồi, để cho nó kê.

Dừa Dai ho vài tiếng để lấy giọng... Mỗi lần ho thì cái cục lồi ở cổ lại chạy lên chạy xuống. Nó bắt đầu vào chuyện :

— Một buổi sáng mùa Thu, một buổi sáng mà các Thượng tọa hãy còn nằm chờ chiến thắng nơi vườn Thống Nhất thì câu chuyện ấy xảy ra. Sở Nổi đăng thêm hai hàng giấy kèm gai. Mỗi lần ai muốn vào là phải trình thẻ.

Tối hôm trước, nhà báo Văn Học không ngủ được nên tới Sở Nổi chơi rất sớm. Tin tưởng mình là người tới sớm nhất, không ngờ tới nơi đã gặp nhà thơ Tô Tinh ngồi ở ghế dài trước cửa ra vào. Ghế này chỉ dành cho những người đợi xin tiếp kiến. Văn Học ngạc nhiên hỏi :

— Sao mày tới sớm thế ?

Tô Tinh ngáp :

— Đêm qua đâu có về nhà.

Văn Học bèn ngạc nhiên thêm tý nữa :

— Ghế thế cơ à ? Mày định làm một cuộc cách mạng hay sao mà không sợ khủng long nữa. Ông phải suy tôn mày một phát mới được.

Tô Tinh chán nản :

— Đầu có định làm cách mạng cái mẹ gì đâu. Hôm qua tao về trễ đến những mười lăm phút. Nó đóng cửa không cho tao vào nhà, mày à. Năn nỉ quá cũng không cho vào, tao đành đi lang thang một lúc, chợt nhớ tới giờ giới nghiêm, vội chạy về đây nằm vì sợ bị xúc vào trại nhập ngũ như thằng Lái Vịt. Tao đang lo quá...

Văn Học an ủi :

— Hơi sức đâu mà là... Đi ăn sáng đi này!...

— Ngồi ở đây tí nữa đã...

Vài phút sau đã thấy ông Tổng tất tưởi đi vào, nhìn thấy hay thằng thì bằng lòng lắm, đưa tay ra bắt :

— Hôm nay tới sớm nhỉ!...

Tô Tinh cười toe toét :

— Dạ, hôm nào cũng tới như thế này cả đấy à!...

Ông Tổng vừa đi khuất lên bậc cầu thang, hai thằng hề há rú nhau đi ăn hủ tiếu. Đạo này, phở đất, đến ba chục đầy một tô nên những thằng nhà văn, nhà báo đói, buổi sáng chỉ rú nhau đi ăn hủ tiếu vì hủ tiếu chỉ có mười lăm đồng.

Tô Tinh ăn một hơi hết nửa tô hủ tiếu. Mẹ nó, ớt cay quá. Xuyết... xoạt... Sợi bánh hủ tiếu dài ngang Tô Tinh hút vào một hơi dài, sợi bánh chui vào mồm thun thút như toa xe lửa chạy vào đường hầm. Tinh táo rồi, Tô Tinh mới chợt nhớ ra một chuyện, hạch ngay Văn Học :

— Kỳ tin Văn nghệ vừa rồi, bạn loan một cái tin hơi bậy đấy nhé. Vợ tao có bao giờ đánh tao đâu. Mà át thì đâu có đau. Phải là dấm, đá thì mới đau chứ. Lần sau đừng có làm thế nữa nghe bạn!...

Tưởng không phải là chuyện nghiêm trọng, Văn Học vẫn nhí nhảnh :

— Thì ông biết đâu... Nghe chúng nó kể chuyện lại thì ông làm cái tin văn nghệ là bà Như Xê hục hặc với ông Tô Tinh, rồi xô xát tí ti. Đầu có gì là nặng...

— Nhưng ông báo cho mày biết, lần sau mà còn đang thế nữa, ông ứnh mày thấy mẹ.

Văn Học vẫn tưởng chuyện đùa :

— Ông cứ đang thì mày làm gì được ông.

— Tô tinh đứng lên :

— Đây ông cho mày đang này...

Vừa nói, Tô Tinh vừa cầm cái tô hủ tiếu đang ăn dở hất chộp lên đầu Văn Học. Tô hủ tiếu chỉ còn có nước lèo, không có bánh nên đầu Văn Học bóng láng như chải bi ăng tin. Một vài giọt lang thang bò xuống má, xuống cằm, rồi chảy lôm bôm xuống chiếc áo sơ mi trắng bóc vừa lấy ở hiệu giặt ủi ra. Nhìn xuống áo sơ mi, Văn Học tức lắm, đưa bàn tay đang nắm chặt ra quơ một phát trước mặt. Cái bàn nghiêng đi, các thứ đồ trên bàn rơi xuống đất vỡ loảng xoảng. Hai thằng túm lấy nhau, vừa túm tóc vừa xé áo. Mọi người chạy vào can. Văn Học dọa :

— Coi chừng, ông sẽ đánh lỗ mặt mày ra.

— Ông dếch sợ.

Chợt nhớ ra chuyện ấy vô ích, Văn Học dọa nữa :

— Ông cho con nít nói tới, nó ÷ ra nhà mày...

Lần này thì Tô Tinh sợ thật. Nhưng may thay có một chú con nít ngồi gần đó, khĩa luôn với Văn Học :

— Ông là cái thứ gì mà ông đòi dẫn con nít tới ÷ ở nhà người ta. Bộ con nít là thứ dễ sai ÷ bảo làm sao. Tôi là con nít đây. Tôi ÷ lên đầu ông trước...

Cả lần lại phải xúm vào can, Nhà thơ Thỏ Thè, "xếp" của hai thằng Văn Học và Tô Tinh đứng ra dàn xếp, bắt hai thằng phải đền những bát đĩa vỡ. Không biết làm sao, hai thằng đành phải móc ví ra vậy. Vừa trả tiền, nhà thơ Tô Tinh vừa nghĩ húng :

(Xem tiếp trang 8)

VĂN THƯ GỬI CU TOÀN QUYỀN BUN KE

dương hùng cường

Kính cụ,

Trong lá thư trước, cháu đã có lời thưa với cụ là dân Giao Chỉ chúng cháu đã khổ nhiều rồi. Gần ba chục năm qua, số người chết đã gần bằng số người còn sống. Không chừng bây giờ tổ chức một phát bầu cử ở dưới âm ty, số cử tri vẫn có thể lên tới con số hơn bốn triệu.

Chúng cháu rất lấy làm hãnh diện là con dân Giao Chỉ. Nước Giao Chỉ có bốn ngàn năm văn hiến, có cách mạng một tháng mười một, có tổng thống dân cử, có hiến pháp một tháng tư. (ban hành vào ngày poisson d'Avril đấy, cụ à) có thượng viện và sấp có hạ viện. Cháu lại còn hãnh diện vì nước Giao Chỉ cháu có nhiều người Mèo nữa.

Người nước cụ sang đây đông quá. Càng đông, càng vui, "the more, the merrier", có phải không cụ?... Con nít nước cháu cũng được học hỏi văn hóa mèo, bằng tí tuổi đầu đã biết "ô kê, sa lem". Lớn lên, chỉ cần vài câu tiếng mèo là cũng đi kiếm tiền. Mang một chiếc xe hai bánh lên trước công Tân Sơn Nhất chỉ cần biết vài tiếng "You? Saigon? Fifty? OK? Thật là quá dễ dàng để kiếm sống.

Có nhiều dân chúng Giao Chỉ ngu đần vào cổ cháu, nó cứ ví cụ hơi nhảm. Ví như thế là hỗn láo, đáng để "xia" xúc vào phũ de Hiệp Chúng Quốc. (Lời cảnh cáo của bốn báo chủ bút). Miền Bắc Giao Chỉ đã bị bần cùng chỉ từ vì Cộng Sản. Miền Nam thì cụ làm cho kiệt quệ bằng đồ viện trợ, đập xum bà chề nên kinh tế, làm ngân quỹ quốc gia chỉ còn toàn

TRƯỚC mặt chàng lúc ấy, cặp ngực đầy và trắng của nàng phây phây, nghều nghện làm Trụ Sinh mờ mắt.

Chàng nghẹn ngào, lắp bắp mãi mới lí nhí chỉ ra được hai tiếng cảm ơn.

Cái Tô ngồi xuống trước mặt chàng, kiêu ngạo bắt chéo chân làm cho gấu váy mini trở thành một thứ triết lý rú rú rên nhơn loại lao vào con đường thụt kết, áp phe và ra làm việc nước...

Trụ Sinh phải vội vàng bưng ngay ly nước cam uống để hãm cơn ngứa ngáy xuống dạ dày. Chàng hỏi :

— Tô đạo này...

Nàng cau có ngắt ngang :

— Ngọc Nhung.. Tên em bây giờ là Ngọc Nhung, gặt gù, tên nghe lạ chứ anh nhỉ. Ủ... Anh gọi em là Ngọc Nhung Nương nhé. Anh làm thơ tặng em trên báo nhớ ÷ là tặng Ngọc Nhung Nương nghe anh.

Trụ Sinh lầm bầm :

— Ngọc Nhugg Nương! Ngọc Nhung Nương...

Mẹ! Cái tên nghe khó gớm. Nghe y như một em đi thi hoa hậu dài Vê Ty Thành Hình.

Và chàng hớn hờ :

— Chết thật! Ủng quá, chàng thêm suýt xoa tại sao em lại bỏ không thi hoa hậu. Em mà đi thi thì em mang gê-mo...

— Mãng-gê-mo là gì cơ ?

— Là em ăn chết! Phải ăn hết hân ÷ chứ lý. Em sẽ thành ot-kết ÷-le, em sẽ mặc áo dài xanh hồ thủy, cò áo có thêu một con rồng lộn tung tăng... Nghĩa là em sẽ — bắt buộc sẽ — thơm nhất nước... Biết đâu trong tương lai em sẽ trở thành một vị nữ lưu oai quyền lừng lẫy...

Em Ngọc Nhung Nương lương lý suy tư rồi tiếp : Nhưng em nghe người ta chửi bới chương trình Hoa Hậu kỹ lắm cơ mà. Người ta bảo

NĂ CẦU
săm trồng

Phụ đề giao Chi

NẾU NGƯỜI MỸ RÚT LUI

Nếu người Mỹ rút lui khỏi Việt Nam, các ông sẽ làm gì? Tướng Kỳ hỏi một nhà báo (anh em Tin Việt không ghi rõ nhà báo Mèo hay nhà báo Giao Chi) thế, và ông đã trả lời: giùm ông: "Riêng chúng tôi, chúng tôi sẽ tiếp tục chiến đấu mãi". Kể cầm trông nhộp chớ là Nã Cầu này không có mặt ở trường kỹ thuật Việt Đức ngày 24.10. Rất tiếc. Giá có mặt, kể cầm trông đã được hân hạnh đáp: "Thưa Thiếu tướng, nếu người Mỹ rút lui khỏi Việt Nam, chúng em, trước hết, xây một viện dục anh để nuôi báo cô bọn nhóc lai căng Giao Chi - Hiệp chúng Quốc Thứ đến, lập vài chục trường hướng nghiệp để tiếp thu me Mèo... hoàn hảo quốc Giao Chi. Rồi lo giải quyết vấn đề thất nghiệp cho các anh em thông ngôn, thông dịch viên. Sau cùng, xúm nhau lại rờ những hàng rào, những bị cát, những cái máy điện nằm ngòn ngang trên đường phố thủ đô ta. Và hát cộng đồng bài "đường ta Mỹ hết đi, nhà ta Mỹ hết ở, vợ ta Mỹ hết... sài". Và đứng sau lưng Thiếu tướng, mãi mãi.

trường hướng nghiệp để tiếp thu me Mèo... hoàn hảo quốc Giao Chi. Rồi lo giải quyết vấn đề thất nghiệp cho các anh em thông ngôn, thông dịch viên. Sau cùng, xúm nhau lại rờ những hàng rào, những bị cát, những cái máy điện nằm ngòn ngang trên đường phố thủ đô ta. Và hát cộng đồng bài "đường ta Mỹ hết đi, nhà ta Mỹ hết ở, vợ ta Mỹ hết... sài". Và đứng sau lưng Thiếu tướng, mãi mãi.

NEWSWEEK Ở ĐẠI HÀN

Tuần báo vĩ đại, cao cả của mầu quốc Huê Kỳ có cái tên là Newsweek, sau khi đỡ khám đỡ thối ở Giao Chi (đọc bài MA CAO VÀ ĐIỂM MÈO), toan mở một hồ máu "thực dân mới" tại Đại Hàn. Lạ quá, nước người ta chống Cộng thật lực mà các nhà Newsweek lại cậy mình là mầu quốc "viện trợ", đòi phổ biến hình tờ sủi bở để Cộng Sản Lênine trên cái sự chống Cộng của người ta. Hóa cho nên người ra công phần. Người ta đã phết cứt trâu đen thui lên mặt

nước người ta chống Cộng thật lực mà các nhà Newsweek lại cậy mình là mầu quốc "viện trợ", đòi phổ biến hình tờ sủi bở để Cộng Sản Lênine trên cái sự chống Cộng của người ta. Hóa cho nên người ra công phần. Người ta đã phết cứt trâu đen thui lên mặt

Newsweek. Dĩ nhiên, mặt tờ báo có những Everett G Martin là nhà giám đốc Osborn Elliot. Cố Thủ tướng Nhật Yoshida quả là người thâm thúy khi nhận xét về người Mỹ ở Việt Nam. Ở Việt Nam coi như ở Đông Phương. Người Mỹ ngờ nghệch, chả hiểu cái gì, đáng xúc vào phụ

de Giao Chi. Nhại thơ Xuân Diệu tặng người Mỹ thì nhất: - "Săm khê khạo lăm, ngu ngu quá. Chì biết chì «đôn» chẳng biết gì".

THƯỢNG VIỆN CƠM NGUỘI ĐƯA KHÚ

Thượng viện đã họp hành. Cơm nguội lăm. Chưa có cú sút nào đáng đồng tiền bát gạo. 60 bố chồng mẹ chồng đánh đá cá cây khi... tranh cử. Con đã "dzô" rồi, hùm hiện nguyên lột cáo, nân bỏ bố đi ấy. Loại trừ 15 thượng sĩ được liệt vào hạng "đầu thầu" liên danh và i tờ rít, thượng viện còn 45 mạng. Trừ hai phút thì còn 43. Nghe nói, mấy ông luật sư "cay cú" Tòa Án Đặc Biệt hồi xưa, nay lọt vào sòng thượng, đang cấu kết mí nhau, tung chường lực để "đit

xút" Tòa Án Đặc Biệt. Can các cha đi! Các cha ba hòa xích thố chuyện dân chủ, tự do, chủ quyền quốc gia đồng viên, quân dịch hợp tình hợp lý thì các cha hãy cố lo cho xong đã. Rồi "chơi" Tòa Án Đặc Biệt sau. Chưa xây dựng đã đòi phá phách. Có giới xuống đường phá mấy cái máy điện Mèo đặt chình ình trước nhà Hát Tây coi nào? Ở Juspao đó. Thử tí chí khí xem nó nặng mấy lạng hơi ông Trần Thế Minh, Mai Văn Hàm, Trần Văn Lắm! Buồn quá, Bền ca: "Sáng ngày dớp hít gì chưa, Mới chén bát nguội với dưa cải nguội". Cho hỏi nhỏ: Cuối tháng 10 đã lĩnh lương chưa, quý... thượng sĩ c

BUỒN VUI HẠ VIỆN

Nếu cái nhà ông Dương Hùng Cường có nỗi "buồn vui phi thường", kể cầm trông nhộp chớ cũng có nỗi buồn vui hạ viện. Vui đêch chịu nỗi khi thấy những bạn trẻ Nguyễn Trọng Nho, 1 ham Hữu Giáo, Trần Công Quốc, Nguyễn Hữu Chung, Lý Quý Chung, Trần Quý Phong hạ các dịch thủ ngã rạp để lọt vô hạ.. viện.

Buồn đêch chịu nỗi khi thấy đầu cù là Diệp Văn Hưng, dân biểu "nổi" Nguyễn Minh Đăng, Phan Huy Đức và hơi Đông các ông "rau muống" nói ngọng "mãng giê" kỳ n'ý. Khoái tí là màn Giáp Văn Thập, Nguyễn Quý Bảo, Nguyễn Hữu Thống "văng a te". Lâm ly là màn Con Tàu trung úy húc đồ Đền Pha thiếu tá ở đơn vị I Sài Gòn. Cái lon ở ngoài đời, ở trong cuộc vận động tranh cử kém hiệu nghiệm.

Người ta bảo: tại hải quân y sĩ thiếu tá Trần ngươn Phiêu cao hứng đòi phát giải Nobel văn chương cho tác giả "An unquiet American" nên cử tri trí thức "chê" ông, cho ông là hơi nhặng ức quá và âu yếm tặng phiếu trung úy Trần

công Quốc. Riêng màn này đã đủ nói lên nỗi buồn vui hạ viện!

ĐỐC TỜ LÊ KHẮC QUYẾN PHẢN KHỜI

Từ ngày xảy ra vụ "bàn thờ Phật xuống đường" và "đồng chí" Lê Tuyên nghi mạt ở "áp", đốc tờ Lê khắc Quyến, nguyên Chủ tịch Hội đồng Nhân dân Cứu quốc (vai vế ngang Chủ tịch Hội Đười Ươi) đã đánh bài "phú linh" vô Saigon, đăng báo âm ỹ để quảng cáo cái phòng mạch ở đường Bùi thị Xuân của mình thì không thấy ông Chủ tịch ăn nói gì cả, Mãi gần đây, kể cầm trông nhộp chớ mới gặp đốc tờ Quyến ở gần hàng Tô Bia. Bền lãn xả tới phòng vấn:

- Thưa ông Chủ tịch...
- Gì?
- Ông cho biết ý kiến của ông về vụ Quảng Ngãi
- Rất phản khởi.
- Sao lại phản khởi?
- Tôi chán ở Saigon. chán chích đit thiên hạ quá rồi. Tôi muốn về giang sơn của tôi.

Và đốc tờ Quyến găm một phát lớn như con hồ vườn bách thú.

- «Hỡi cảnh rừng ghê gớm của ta ơi!»
Bạn đọc nên nhớ, con hồ của Thế Lữ đã từng nhớ kỷ niệm.
- «Đâu những chiều lênh láng máu sau rừng
Ta đợi tắt mảnh mặt trời gay gắt
Đề ta chiếm lấy riêng phần bí mật»
Kể hồi ông Quyến mần Cứu Cuộc, ông ta cùng... bí mật thật.

ĐỐC TỜ LÝ TRUNG DUNG ĐỌC KINH SÁM HỐI

Đốc tờ Lý Trung Dung, cái bóng mờ của một lực lượng công giáo nọ, sau lần bị nhà "phú lýt" Phạm văn Liễu hỏi thăm sức khỏe và được "cha" Hoàng Quỳnh bảo đảm lãnh ra, tỏ vẻ bơ phờ mệt mỏi.

Rồi sự đắp xây ghe Tổng thống cho cụ Trần Văn Hương bị các ông Vô Long Triều, Nguyễn văn Trường ngăn lối, đâm buồn bực, Người ta bảo, sớ dĩ, đốc tờ Lý trung Dung tìm

đường đi trong bóng tối không có đèn trời soi giùm là vì nhà đốc tờ của chúng ta bị các oan hồn chết dưới ở Hội chợ Thị Nghè nếm xưa nếm xưa dưa lối chỉ đường... sai lạc xô ông. Đốc tờ Dung sợ quá. Cho nên bây giờ trước khi ngủ, đốc tờ Dung đều phải đọc mấy câu kinh sám hối. Có kẻ nghe thấy đoạn này: «Lỗi tại tôi, lỗi tại tôi, lỗi tại tôi... Xin các oan hồn đừng ám ảnh tôi, cho tôi làm ăn một tí. Tôi chớp được ghế Bộ trưởng, tôi sẽ xây một cái miếu bự cúng các oan hồn. Lỗi tại tôi, lỗi tại tôi...»

SAO LẠI BIA MIỆNG TIẾNG-ĐỜI

Cái vụ cai bến Tân Thuận Charles E. Stambaugh rước hai mươi quan thái thú Empi tới "khien" đám cu ly Giao Chi vì đám cu ly này tương bở, tương dân tộc Mỹ văn minh, cấp tiến, khuyến khích tương bưng các cuộc đình công, lãn công đòi hỏi quyền lợi chính đáng nên đã đại dột lãn công. Và ông ứng cử viên hạ nghị sĩ... hực Đảng Nhân tự Đảng văn Nhân tỏ vẻ xót xa, hỏi ông toàn quyền Bun ke nghĩ sao về vụ này? Nghĩ chớ gì, anh nào ngu xuẩn đòi tranh đấu với Mỹ là anh ấy chết. Diệm Nhu đã chết vì dám tranh đấu với Mỹ. Nguyễn Khánh đã xa xứ vì dám đòi đuổi đại sứ Taylor về Hiệp chúng Quốc. Dân chủ ở Mỹ nó khác, qua Giao Chi nó khác. Ngay một người hào hoa Giao Chi ở Mỹ lâu ngày, về quê hương nó còn mất bố nó về hào hoa, đâm ra bần tiện. Nửa là người Mỹ. Vậy chớ làm to chuyện, ông Đảng Nhân.

THỢI NHAU

Môn phái "Cát Lợn" mà Hư Trúc Nguyễn Sa làm chương môn cùng môn phái "Sa Dịch Văn Nghệ" mà Trần Phong Giao làm chương môn đang thối nhau quyết liệt và thật lực. Ngựa ngáy chân tay, Ma Cạo nhầy vào lăm U Thant, khuyến Trần Phong Giao chịu thua. Trần Phong Giao tức giận, thảo thư tuyên chiến luôn một thẻ với Ma Cạo. Số sau, ở mục "Cà Kê Đê Ngỗng", Đê Húc Càn sẽ cho đăng bức thư Trần Phong Giao gửi Ma Cạo và có vài lời bàn cho vui.

NĂ CẦU

hàng tuần đọc «CON ONG»
MỖI NGÀY ĐỌC BÁO «TIẾN»